

Преторианската стража не имъ правѣше никакви затруднения, впрочемъ, тѣ всичкитѣ бѣхъ снабдени съ нуждитѣ билети, които центурионътъ прѣглеждаше при свѣтлината на фенера. Слѣдъ минута огромнитѣ желѣзни врата се отворихъ и тѣ влѣзохъ.

Виниций видѣ отпрѣдѣ си голѣма сводова изба, която водѣше къмъ цѣлъ редъ други изби. Мъглява свѣтина освѣщаваше тази изба, напълнена съ хора. Нѣкои отъ тѣхъ лѣжехъ до стѣнитѣ заспали, може би и умрѣли. Други бѣхъ заобиколили единъ голѣмъ садъ съ вода, стоящъ на срѣдата, и пиехъ отъ него; трети седѣхъ на земята съ опрѣни на колѣнѣ лакти и съ подпрѣна на рѣцѣ глава. Тукъ-тамъ спѣхъ дѣца, сгупени при майкитѣ си. Наоколо се слушахъ ту въздишки и високо, бързо дишанье на болнитѣ, ту плачъ, ту шепотъ на молитва, ту тихо пѣение, ту клетвитѣ на стражаритѣ. Въ подземие то господствуваше смрадъ отъ труповетѣ и бутаница. Подъ мрачнитѣ сводове се движехъ черни фигури, а по-близу, до дрезгавата свѣтина, се виждахъ поблѣднѣли, исплашени, сухи и гладни лица, съ изгаснѣли или горещи отъ треска очи, съ поблѣднѣли устни, съ капки потъ на челото и слѣпена коса. По жлитѣ болнитѣ високо блънувахъ, други искахъ вода, трети се молѣхъ да ги заведѣтъ по-скоро на смъртъ. А при все това, тази тъмница бѣше помалко страшна, отколкото стария Тулианъ. При вида на всичко това нозѣтъ на Виниция се подкосихъ и неможеше да си поеме дѣха. При мисълта, че Лигия се намира всрѣдъ тази нужда и тѣзи нещастия, косата му настрѣхнѣ, а въ гърдитѣ му замрѣ викъ отъ отчаяние. Амфитеатрътъ, рева на дивитѣ звѣрове, храмоветѣ — всичко това бѣше по-добро отъ тия страшни, пълни съ смрадъ отъ трупове подземия, въ които се чуехъ умоляющи човѣшки гласове:

— Водѣте ни на смъртъ!

Виниций заби ногтетѣ си въ рѣцѣтъ, защото усѣщаше, че губи силитѣ и съзнанието си. Всичко, прѣзъ което той бѣше прѣминѣлъ до тогава, всичката любовъ и страдание, сега се прѣвърнѣ само въ жажда за смъртъ.

Ва тая минута до него се чу гласа на надзирателя на „Вонящитѣ ями“.

— Колко трупове имате тази вечеръ?

— Цѣла дузина, — отговори тъмничния пазачъ, но до утрѣ ще има още, защото до стѣнитѣ нѣколцина вече издѣхватъ.

И той почнѣ да се оплакза отъ женитѣ, за дѣто скривали смъртъта на дѣцата си за да ги иматъ по-дълго врѣме при себе-си и додѣто е възможно да ги не даватъ да ги